

- zmienia kategorię B części II załącznika I do dyrektywy 91/477/EWG;
- wprowadza pkt 6 do kategorii C części II załącznika I do dyrektywy 91/477/EWG;
- zmienia część III załącznika I do dyrektyw 91/477/EWG;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy oparty jest na **naruszeniu zasady przyznania**. Zaskarżona dyrektywa została przyjęta na podstawie art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, mimo iż jej celem nie jest usunięcie barier na rynku wewnętrznym, lecz wyłącznie zapobieganie przestępstwom i terroryzmowi. Tymczasem prawodawca Unii nie ma uprawnienia do przyjmowania środków harmonizacji w tej dziedzinie.

Zarzut drugi oparty jest na **naruszeniu zasady proporcjonalności**. Prawodawca Unii nie zbadał w ogóle kwestii proporcjonalności przyjętych środków i świadomie nie dążył do uzyskania wystarczających informacji (na przykład, dokonując analizy skutków) w celu dokonania rzetelnej oceny co do zachowania tej zasady. W braku takiej oceny prawodawca Unii przyjął środki, które w oczywisty sposób są nieproporcjonalne, zakazując niektórych rodzajów półautomatycznej broni, które nie są jednak używane w Unii Europejskiej do celów aktów terroryzmu, zaostrzając uregulowania w odniesieniu do określonej, niestanowiącej istotnego zagrożenia broni (historycznych replik broni, co których wykazano, że są na trwale pozbawione cech użytkowych), oraz wreszcie sankcjonując posiadania określonych magazynków.

Zarzut trzeci oparty jest na **naruszeniu zasady pewności prawa**. Nowo określone kategorie zakazanej broni (A7 i A8), tak jak przepis przewidujący sankcję za posiadanie magazynków w ilościach przekraczających wyznaczony limit są z punktu widzenia pewności prawa całkowicie pozbawione jasności, a zatem uniemożliwiają zainteresowanym osobom jasne określenie ich praw i obowiązków. Artykuł 7 ust. 4a dyrektywy 91/477/EWG, w brzmieniu nadanym zaskarżoną dyrektywą (tzw. „klauzula grandfathering”) zobowiązuje ponadto w praktyce państwa członkowskie do przyjęcia krajowych środków o retroaktywnym skutku.

Zarzut czwarty oparty jest na **naruszeniu zasady niedyskryminacji**. Wyjątek zawarty w art. 6 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 91/477/EWG, w brzmieniu nadanym zaskarżoną dyrektywą, wywołuje wprawdzie wrażenie pozornie neutralnego środka, lecz w rzeczywistości warunki jego stosowania są określone w taki sposób, że odpowiadają wyłącznie szwajcarskiemu systemowi zachowania broni po zakończeniu służby wojskowej, co pozostaje bez żadnego obiektywnego uzasadnienia w świetle celów zaskarżonej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017 L 137, s. 22.

⁽²⁾ DZ.U. 1991 L 256, s. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie (Polska) w dniu 11 sierpnia 2017 r. – Passenger Rights sp. z o.o. przeciwko Deutsche Lufthansa AG

(Sprawa C-490/17)

(2017/C 357/07)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Passenger Rights sp. z o.o. w Warszawie

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy strajk wewnętrzny zorganizowany przez związek zawodowy pracowników przewoźnika wchodzi w zakres „nadzwyczajnych okoliczności”, o których stanowi art. 5 ust.3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów ⁽¹⁾ w związku z motywem ust. 14 Preambuły tego rozporządzenia?

- 2) Czy dla zwolnienia się przewoźnika z obowiązku wypłaty rekompensaty na podstawie art. 5 ust. 3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów w związku z motywem ust. 14 Preambuły tego rozporządzenia wystarczające jest uprawdopodobnienie, czy też konieczne jest udowodnienie, że strajk pracowników jest nadzwyczajną okolicznością, której nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków pozostających w dyspozycji przewoźnika?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 07 Tom 008 P. 10 – 16

Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Słowenii

(Sprawa C-506/17)

(2017/C 357/08)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Sanfrutos Cano, M. Žebre)

Strona pozwana: Republika Słowenii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31/WE przez to, że dla każdego z następujących składowisk odpadów: Dragonja, Dvori, Rakek – Pretržje, Bukovžlak – Cinkarna, Suhadole, Lokovica, Mislinjska Dobrava, Izola, Mozelj, Dolga Poljana, Dolga vas, Jelšane, Volče, Stara gora, Stara vas, Dogoš, Mala gora, Tuncovec – steklarna, Tuncovec – OKP, oraz Bočna – Podhom, nie podjęła środków wymaganych zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13 tej dyrektywy dla zamknięcia jak najszybciej składowisk, które nie otrzymały zezwolenia na kontynuowanie działalności zgodnie z art. 8 wspomnianej dyrektywy
- stwierdzenie, że Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na podstawie art. 14 lit. c) dyrektywy 1999/31/WE przez to, że nie podjęła w odniesieniu do składowiska Ostri Vrh niezbędnych środków w rozumieniu udzielenia zezwolenia na konieczne prace, ustalenia okresu przejściowego dla pełnej realizacji planu restrukturyzacji i poszanowania wymagań dyrektywy 199/31/WE, z wyjątkiem wymogu, o którym mowa w pkt 1 załącznika I, w ciągu ośmiu lat od dnia określonego w art. 18 ust. 1 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 14 dyrektywy 1999/31/WE (zwanej dalej „dyrektywą”) państwa członkowskie podejmują środki, aby „składowiska odpadów, które posiadają zezwolenia lub które już działają w czasie transpozycji [...] dyrektywy”, to jest w dniu 16 lipca 2001 r. (w wypadku Słowenii w dniu 1 maja 2004 r. – dniu przystąpienia do Unii), zostały poddane ocenie w świetle wymagań dyrektywy i na podstawie tej oceny albo zostały zamknięte jak najszybciej, albo aby zapewniona została zgodność z wymaganiami dyrektywy w terminie ośmiu lat, który upłynął w dniu 16 lipca 2009 r. Termin ten obowiązuje też Słowenii, której nie przyznano okresu przejściowego w tym zakresie w traktacie akcesyjnym.
2. W świetle oświadczeń Republiki Słowenii złożonych na etapie poprzedzającym wniesienie skargi i przy uwzględnieniu decyzji słoweńskich organów administracyjnych, które wynikają z indywidualnych zezwoleń na eksploatację w trakcie procedury zamykania składowiska i po jej zakończeniu, Komisja zakłada w zasadny sposób, że w wypadku siedmiu składowisk (Mislinjska Dobrava, Volče, Izola, Dragonja, Dvori, Mozelj, Tuncovec – OKP) prace w zakresie ich zamknięcia jeszcze trwają, wobec czego Komisja wnosi, że w odniesieniu do tych składowisk Republika Słowenii nie wypełniła jeszcze zobowiązań spoczywających na niej na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy.